

се оживи. Тя си спомни лудите препускания в бащините си дворове, когато живееше още на свобода, бледите ѝ ланити силно порозовяха. Тя задиша бързо и неспокойно. Елена я изгледа.

— Знаеш ли да яздиш?

Дали знаеше! Това бе най-любимата ѝ игра, най-горещото ѝ увлечение. Стройният жребец стоеше пред тях, като пръхтеше нетърпеливо и ридеше с предния крак земята. Обседлан и обзядан, готов за разходка, той се дърпаше натърпеливо в ръцете на Матей, който стискаше яко юздите и го галеше по врата.

— Полека, Сивчо, по-кратко, по-кратко...

Жребецът дигна глава и го изгледа. Тъмната грива лежеше като копирена наметка от лявата страна на стройния му врат. Снебистата му кожа от време на време потрепваше, на дълги, вълнуващи се бразди.

— Сивчо... — каза полека Ирина и протегна ръка към тънката му, правилна муцуна, погали го, потупа го по широките, кадифяни ноздри.

Умното животно изправи малките си уши, изцвили радостно и продължително. Разтърси грива. Изпна нозе. По докосването позна майстора си.

— Качи се... — каза весело Елена.

— Не. Най-напред ти... — отвърна момчето с лека тъга.

То съзнаваше подчиненото си положение и нито за миг не забравяше че са там само по милост държани пленници.

Елена стъпи на стремето, понечи да скокне, ала в този миг герданът ѝ се закачи за седлото и се пръсна на множество дребни, зелени камъчета из тревата, по пътеките, между храстите.

— Аз ще ги намеря! — извика с тревожно усърдие Матей и веднага се наведе да ги дери.

— Тогава пък аз ще ти стана коневодец! — каза Ирина и улови юздите. Умното животно тръгна покорно след нея. Двете момчета се отпавиха по посоката от където се чуваха високите викове на момчетата. Когато Ирина ги зърна, малката ръка неволно се отрави към косите ѝ,